A°. 1832. N°. 141.

ARNHEMSCHE COURANT.

Zaturdag den 24 November.

FRANKFORT, den 20sten November.

Een berigt van de Poolsche grenzen, van den 8sten dezer, behelst het volgende: « De bewegingen van troepen binnen Polen duren voort, en men zegt buitendien, dat eene sterke reserve in het koningrijk zal binnenrukken. De verwikkeling van de Belgische geschillen is hoogstwaarschijnlijk de oorzaak van dezen maatregel. Men is, zegt men, te Petersburg van meening, dat men, daar de zaken bijna op het keerpunt gekomen zijn, welligt genoodzaakt om snel te handelen. De berigten uit Berlijn kunnen het Petersburgsche kabinet in deze denkbeelden versterkt hebben, welke overigens ook die van den graaf *Pozzo di Borgo* schijnen te zijn. Bij de Russische marine worden mede voorbereidingen gemaakt, welke op eene aanstaande uitrusting van alle bruikbare oorlogsschepen schijnen te doelen.»

Een brief uit Weenen, van den 12den dezer, meldt: « Men ziet hier dagelijks het berigt van den intogt der Franschen in Belgie te gemoet. Deze gebeurtenis kan onberekenbare gevolgen hebben, zoo voor bijzondere personen, als voor gansche staten. Het dalen van alle fondsen toont genoegzaam de vrees aan, welke men algemeen voor het uitbarsten van eenen oorlog heeft. Het Fransche ministerie kan daaruit afleiden, welke verwarring een oorlog onder de bemiddelde en nijvere standen van Europa, en vooral ook van Frankrijk, veroorzaken zoude; mogt het denzelven dan met alle vermogen trachten te vermijden!»

— Volgens een berigt uit Rijn-Pruissen zijn de berigten, welke van het bijeentrekken van Pruissische troepen gegeven zijn, overdreven. Slechts de linietroepen van het Westfaalsche legerkorps en eene kleine afdeeling van het Rijnsche legerkorps zijn naar de Hollandsche grenzen gerukt. Andere troepen heeft geen Rijnlander voor als nog gezien; geene landweer heeft last om uit te trekken; alleen de reserve is opgeroepen en keert reeds weder naar hare haardsteden terug, nadat de regementen door het onbeerlijkste gedeelte derzelve voltallig gemaakt zijn. Men houdt zich overtuigd, dat, wanneer de Franschen zich tot eenen aanval op de citadel van Antwerpen bepalen, van de Pruissische zijde daartegen niets zal gedaan worden.

— Berigten uit Ancona melden, dat de generaal *Cubières* thans alle Fransche troepen ter beschikking van den Pauselijken delegaat gesteld heeft, wanneer dezelve tot handhaving van de openbare rust mogten noodig zijn.

— Brieven uit Alexandria behelzen het volgende: « In Syrie worden bij voortduring manschappen aangeworven, ten einde de bij de Egyptische armee geledene verliezen weder aan te vullen. Deze is thans gewis even zoo sterk, als bij het begin van den veldtogt, en heeft daarenboven het voordeel, dat de soldaten door de overwinningen en den behaalden buit veel moediger en strijdvaardiger zijn geworden. De Turksche armee in Syrie is daarentegen van weinig beduidenis geworden, terwijl de manschap ook in natuurlijke kracht verre bij die van de Egyptische armee achterstaat, als meestal, immers wat de geregelde troepen betreft, uit zwakke jonge lieden bestaande, die niet weinig afsteken bij de geharde Arabieren van het Egyptische leger. Te Alexandria heeft men dit kunnen zien bij eenige honderd Turksche krijgsgevangenen, die aldaar aangebragt zijn. Te Alexandria worden ook weder nieuwe troepen opgerigt, en het is verbazend, hoe spoedig de Arabieren tot soldaten gemaakt worden. Ofschoon overwinnaar, heeft de pacha van Egypte echter stappen tot eene minnelijke schikking gedaan. Den 22sten Augustus zond hij met het Engelsche fregat *Alfred* eenen brief aan den Turkschen admiraal, ten einde hem uit te noodigen, om als bemiddelaar tusschen hem en den Sultan op te treden. De vredes voorwaarden, naar men verneemt, zijn, dat Syrie bij het pachaliek van Egypte zal ingelijfd worden, waartegen *Mehemed Ali* aan de Porte zou betalen het dubbele van de schatting, welke zij van vorige pacha's ontvangen heeft. Den 5den September keerde het Engelsche fregat met het antwoord van den kapudan-pacha terug; deze had de uitnoodiging van *Mehemed-Ali* met genoegen aangenomen, en dadelijk zijne voorslagen aan de Porte medegedeeld. Den 29sten September is hetzelve fregat op nieuw met depêches van den Onder-Koning van Egypte aan den kapudan-pacha afgezonden. *Mehemed-Ali* wenscht, althans zoo als het schijnt, ernstig om den vrede tot stand te brengen. — De Turksche vloot ligt te Marmaritza, waar zij den ingang van de bogt met ketens afgesloten heeft, welke zij tevens door twee nieuw opgerigte forten tracht te verdedigen. De Egyptische vloot kruist bij Scarpanto.

PARYS, den 18den November.

De ministeriele bladen, die het steeds hebben willen doen voorkomen, als of de dwangmiddelen tegen Holland met toestemming van Oostenrijk, Pruissen en Rusland warden in het werk gesteld, zijn thans door het berigt van de Pruissische Staats-Courant gelogenstraft; maar nogtans verre van te erkennen, dat zij het publiek hebben misleid. Zoo als zij zich uitlaten, bevat hetgeen Pruissen in overeenstemming met Oostenrijk en Rusland ten aanzien der bedoelde dwangmiddelen verklaard heeft, niets dat niet voorzien was, en blijft de stand van Engeland en Frankrijk genoegzaam dezelfde, als of die mogendheden alles hadden goedgekeurd. Bij het publiek heeft die verklaring intusschen niet weinig opzien gebaard, en wordt zij niet van zoo weinig beteekenis beschouwd, als de ministeriele bladen daaraan willen geven. Daarbij hoort men sedert eenige dagen ook weder veel spreken van het plaatsen van een Fransch observatie-leger aan de noord-oostelijke grenzen des rijks, en men houdt het in alle gevalle voor genoegzaam bewezen, dat de groote mogendheden elkander niet meer vertrouwen.

— Het gouvernement heeft berigt ontvangen, dat de hertogin van *Berry* den 15den dezer, 's avonds te zeven ure, op het kasteel van Blaije is overgebragt.

— Volgens hetgeen de dagbladen melden zijn de stemmen over de benoeming van eenen president voor de kamer der afgevaardigden tusschen de heeren *Lafitte* en *Dupin* verdeeld.

Van den 19den November.

De Koning heeft gisteren de wetgevende kamers geopend met eene aanspraak, waarvan het volgende een uittreksel is:

« Door standvastig den weg der gematigdheid en billijkheid te bewandelen, blijven wij getrouw aan de beginselen onzer roemrijke omwenteling. Ziedaar het stelsel, dat gij door uwe medewerking hebt [illegible] staatsman, wiens verlies wij betreuren, werd volgehouden.

Reeds doen zich wijd en zijd de gelukkige gevolgen dezer staatkunde gevoelen. Het vertrouwen windt dagelijks veld. Handel en nijverheid beginnen wederom te bloeijen. De Voorzienigheid heeft onze akkers mildelijk gezegend. De ziekte, die zoo vele slagtoffers heeft weggeraapt, is van hier geweken, en het een en ander doet ons op het spoedig herstel van geleden verliezen vertrouwen.

Buitenslands is de nationale voorspoed niet minder gewaarborgd. Ik mag mij met volkomen vertrouwen op de vredelievende gezindheid, en op de herhaalde verzekering, die mij daarvan dagelijks gegeven wordt, verlaten.

De naauwe vereeniging, die tusschen Frankrijk en Groot-Brittannie gesloten is, zal voor de beide natien eene bron van welvaart en kracht, voor Europa eenen nieuwen waarborg van vrede opleveren.

Eene enkele strijdvraag zoude nog ongerustheid kunnen inboezemen. In weerwil van alle pogingen van het gouvernement, bleef het traktaat van 15 November 1831, waardoor de scheiding tusschen Holland en Belgie werd tot stand gebragt, onuitgevoerd. De middelen tot eene minnelijke schikking waren uitgeput. Het doel was niet bereikt.

Ik heb gemeend, dat een zoodanige staat van zaken niet met de waardigheid en de belangen van Frankrijk was overeen te brengen. Het oogenblik was gekomen, om in de uitvoering der traktaten te voorzien, en de verbindtenissen, jegens Belgie aangegaan, te vervullen.

De Koning van Groot-Brittannie heeft in dit gevoelen gedeeld. Onze vloten zijn aan den mond der Schelde vereenigd. Ons leger, dat evenzeer in krijgstucht als in moed uitblinkt, bevindt zich thans reeds onder de muren van Antwerpen. Mijne beide zonen zijn in deszelfs gelederen.»

— Toen de Koning zich naar de vergaderzaal begaf, is een pistoolschot op hem gelost, hetwelk echter heeft gemist. De schuldige, zoo men zegt, een jongman van 22 jaren, is in hechtenis genomen, gelijk nog eenige andere personen.

BRUSSEL, den 21sten November.

Eergisteren, Maandag, is de maarschalk *Gérard* naar Antwerpen vertrokken en heeft een lang onderhoud met den kolonel [illegible] gehad; dezelve had te Berchem de generaals *Neigre* en *Haxo* aangetroffen en heeft vooreerst zijn verblijf en hoofdkwartier op het buitengoed van den

heer *Osy-Knijff*, tusschen Deurne en Borgerhout gevestigd. Gisteren heeft de maarschalk den geheelen dag met den generaal *St. Cyr Nugues* gearbeid. Het hoofdkwartier moest des avonds naar Merxem worden overgebragt; aldaar zal waarschijnlijk de maarschalk zijn hoofdkwartier, gedurende den tijd van het beleg, vestigen, als het meest geschikte punt om de operatien te besturen. De generaals *Neigre* en *Haxo* zijn speciaal met de belegering belast. Dezelve zijn te Berchem, alwaar het hoofdkwartier van de artillerie en genie voorloopig is geplaatst. In de Vlaanderens bevindt de divisie *Tib. Sebastiani* zich in de omstreken van St. Nikolaas. Dezelve zal, naar men meent, spoedig bevel krijgen om voorwaarts te trekken. Deze divisie zal het Vlaamsche Hoofd moeten aanvallen, op het oogenblik, dat de belegering aan de andere zijde begint. — De hertog *van Orleans* heeft zich gisteren avond met zijne voorhoede-brigade te Brascaet op den weg naar Breda gevestigd; de beide prinsen zijn niet door Antwerpen gekomen, maar hebben, aan het hoofd hunner troepen, den togt van Mechelen tot Brascaet in eens doorgezet. — De generaal *Lawoestine* is te Capellen, op den weg naar Bergen op Zoom; de generaal *Castellane* begeeft zich naar de zijde van Turnhout, waar hij gisteren avond eene stelling moet hebben aangenomen. — De brigaden *Georges* en *Zoeppfel* begeven zich links van Berchem. Heden moet het geheele leger deszelfs beweging hebben volbragt; den 22sten en 23sten zullen besteed worden met het bepaaldelijk regelen der stellingen. De maarschalk kan derhalve op den 24sten den generaal *Chassé* tot de overgave der citadel opeischen.

LUIK, den 20sten November.

Er wordt een korps Belgische troepen te Luik en in den omtrek verwacht.

MIDDELBURG, den 21sten November.

Op de hoogte van ons eiland is, door het Engelsch oorlogsschip *Vernon*, aangehouden en te Margate opgebragt, het Nederlandsch kofschip *de Herstelling*, kapt. *B. de Jong*, van Frederikshaven, met hout, voor *le Nobel et comp.* alhier.

— Den 14den dezer, voer schipper *Pieter van Maere*, van Sluis naar Middelburg, en raakte juist voor de batterij aan het Hazegras, op Belgisch grondgebied omhoog, alwaar door de Belgische bezetting schip en lading werd aangehouden; waarop dadelijk een officier met eenige manschappen bij hem aan boord is gekomen, welke hem voor plundering en roof door het gemeen hebben beveiligd. Hij is echter den 19den ontslagen en dien dag wederom te Sluis gearriveerd en zou den 20sten wederom op Middelburg varen; hij is echter eenige kleinigheden kwijt. Den dag zijner aanhouding tot dien van zijn ontslag, moest *van Maere* zich boven op zijne schuit ophouden, terwijl de Belgen zich beneden zeer te goed deden. De Belgen verzekerden denzelven aan geene der uit- of inkomende schepen van Sluis beletsel te zullen doen; er waren dan ook reeds eenige schepen binnengekomen.

BREDA, den 22sten November.

Het berigt van de Belgische dagbladen, dat de Franschen tot Capellen op den weg naar Bergen-op-Zoom en tot Brascaet op den weg naar deze vesting voortgetrokken zijn, vindt zich door bijzondere alhier ontvangen berigten bevestigd. Naar wij vernemen houden dezelve zich, op beide de genoemde wegen, bezig met het opwerpen van batterijen, om het acces van onze troepen naar Antwerpen, met oogmerk om de citadel te ontzetten, te verhinderen.

DORDRECHT, den 21sten November.

Zondag zijn nog twee schepen met proviand van hier naar het kasteel van Antwerpen vertrokken, en gisteren avond is ook het gewone tusschen gezegd kasteel en deze stad varende beurtschip, *de Citadel van Antwerpen* genaamd, nog van hier afgevaren met een groot aantal naar het kasteel terugkeerende verlofgangers.

'sGRAVENHAGE, den 20sten November.

De heer *Op den Hooff* heeft, bij de beraadslaging over de buitengewone uitgaven over 1833, in het midden gebragt, dat hij er verre af was zich de bezwaren te verbergen, die, uit de aanneming daarvan voor de trouwe Nederlandsche Natie zouden voortvloeijen; maar hij zag aan den anderen kant de behoeften der schatkist, den drang van het oogenblik, de noodzakelijkheid om, door voortdurende inspanning, in staat te zijn de vereenigde magt van twee groote mogendheden te trotseren. Hij stond stil bij het luisterrijk voorbeeld, dat een staat, schoon klein in omvang, door moed en volharding de overmagt durft weerstaan. Dit riep de dagen in het geheugen van het roemruchtig voorgeslacht. Welligt zouden de dagen, die wij beleven, door het dankbaar nageslacht even zeer worden gehuldigd als wij thans die der vaderen huldigen. Beschouwde de spreker den penning dus van zijne schoonste zijde, hij wilde er zich ook den tegenkant niet van verbergen. Hij zag met leedwezen de vermeerdering der nationale schuld, door de onderhavige voordragt. Maar kan dit eene reden opleveren om den gevraagden onderstand aan de regering te weigeren? De spreker geloofde het niet, evenmin als er voor het oogenblik geschikter middelen tot bestrijding der behoeften zouden zijn. Hij onderzocht voorts den staatkundigen toestand des rijks. Hij vond, dat de regering, in den loop der gevoerde onderhandelingen, al heeft toegegeven, wat met mogelijkheid kon toegegeven worden, zonder het aanwezen en de hoogste belangen van het land op het spel te zetten. Het bleek, dat onze tegenstanders in het geheel geene schikking verlangen, of die alleen ten koste van Nederlands onafhankelijk bestaan begeeren. De spreker werd, dit zeggende, door geen haat tegen de Belgen gedreven. Hij wenschte hen dien gelukstaat toe, dien men hun had *toegezegd;* maar hij wilde denzelven niet gevestigd zien op de bouwvallen van het dierbaar Vaderland. De spreker betuigde hierop zijne verontwaardiging over het gedrag van twee mogendheden van de conferentie, die, als bemiddelaars door onzen Koning ingeroepen, zich thans tot oppermagtige scheidslieden opwerpen, en de beleedigde partij in het ongelijk stellen. Wat kon men echter anders verwachten, wanneer men een staatsdienaar van eene dier mogendheden openlijk in het parlement had hooren verkondigen, dat hij in den loop der onderhandelingen over de Nederlandsche zaak slechts het belang van Engeland had in het oog gehouden. Dit staafde het gezegde van eenen schrijver van dienzelfden landaard, namelijk, dat zedekunde en regtvaardigheid niets met de staatkunde gemeens hebben, en die deugden nimmer in eenig congres zitting hebben genomen. De spreker onderzocht in het bijzonder de zaak van de vaart op de Schelde. De deswege vooruitgezette eischen zijn geheel en uitsluitend in het belang van Belgie. Zij strijden met de verdragen van Parijs en Weenen, ja met de 24 artikelen. Zij strooken echter met de bedoelingen van Engeland, dat in 1815 dezelfde inzigten nopens de Rijnvaart openbaarde, doch toen daarin geen ondersteuning vond. Over het geheel achtte de spreker Nederland in moeijelijke omstandigheden geplaatst. Wat stond aan hetzelve nu te doen? Te volharden in zijne verdediging tegen onregt en overmagt. Mogt, onverhoopt, het lot ongunstig voor hetzelve beslissen, dan zou het zich het grievend verwijt bespaard hebben van door eigen toedoen ten ondergang te zijn geraakt. De Staten-Generaal moesten dan ook de regering schragen, en haar de middelen verschaffen om 's lands verdediging vol te houden. Na nog eenige redenen van finantielen aard uit de voordragt, ten voordeele derzelve te hebben geput; na aangemerkt te hebben, dat bij herboren rust een deel der gemaakte schuld moet worden opgeruimd; en na eindelijk de betaling van de renten van het Belgisch aandeel der schuld als noodzakelijk voor 's lands crediet, dat dierbaar kleinood, te hebben voorgedragen, — verklaarde de redenaar zich voor de wetten.

— Den 17den dezer zijn van den toren van Goedereede gezien een vijftal ligte oorlogschepen, die destijds uit den wal lagen. In den loop van dien dag heeft men verder van genoemde plaats ontwaard, dat eene oorlogsbrik, welke dien morgen voorgaats was geweest, vier schepen genomen heeft, en daarna uit het gezigt verdwenen is, op twee andere schepen jagt makende.

Uit Domburg (eiland Walcheren) wordt gemeld, dat den 17den dezer, des morgens ten 11 ure, voor het Oostergat geseind zijn een linieschip, een fregat en eene brik, waarvan de vlag onbekend was. In den namiddag was het linieschip noordwaarts opgezeild, en het fregat uit het gezigt geraakt.

Vrijdag ll. ter reede van Vlissingen uit zee gekomen schepen verzekerden voorts, ter hoogte van de derde bank, tien vreemde schepen, waaronder drie zeer groote, te hebben gezien.

Zaturdag is te Vlissingen, ter versterking van het garnizoen, wederom een bataljon Zuid-Hollandsche schutterij binnengetrokken.

De bezetting van het fort Bath heeft laatsleden Zaturdag insgelijks nog eene aanzienlijke versterking bekomen. Met den meesten ijver en met behulp der troepen van het garnizoen houdt men zich sedert eenige dagen aldaar bezig, met het aanleggen van een werk, om het nog onverdedigd acces langs den westelijken zeedijk te bestrijken. De troepen zijn met den besten geest bezield en verlangen vurig naar het oogenblik, om elken vijand het plekje gronds te betwisten, hetwelk als de sleutel der Schelde-rivier is aan te merken en zonder welks vermeestering geene vijandelijke vloot het wagen zal, deze stelling voorbij te zeilen om de Opper-Schelde te bereiken.

Onder de vloot op de Schelde is eenige verandering van standplaats gekomen. Het linieschip *de Zeeuw* is op de hoogte van Terneuzen post gaan vatten, terwijl de korvet *de Dolphijn* thans ter hoogte van Bath is gestationeerd. Voorts is onze zeemagt op de Schelde-wateren in den loop der vorige week nog met een aantal kleine vaartuigen versterkt geworden.

Van den 22sten November.

De Eerste Kamer heeft nog niet hare algemeene beraadslagingen over de buitengewone staatsbegrooting gehouden.

Men ziet in deze week nog eene zitting der Tweede Kamer te ge-

moet, waarin een ontwerp van wet tot oprigting van den landstorm zal worden aangeboden.

De korpsen vrijwillige jagers en flankeurs van de hooge scholen zullen weder worden opgerigt om op het eerste teeken ter verdediging van het vaderland te kunnen optrekken. Men verzekert, dat het getal jongelingen, dat zich aanmeldt om daartoe thans te hooren, grooter dan laat stelijk is. Ook bieden zich dagelijks nieuwe vrijwilligers bij de overige jagerkorpsen aan.

— In de afdeelingen van de Tweede Kamer zijn thans onderzocht de ontwerpen van wetten, betreffende de accijnsen op de brandstoffen. Men was van oordeel, dat, daar de steenkolen een vreemd, de andere brandstoffen, binnenlandsche producten waren, ook de accijns op de steenkolen het eerst behandeld moest worden. De meening der regering, dat de verwerping van den eenen accijns, ook de intrekking van den anderen moest ten gevolge hebben, kon door vele leden niet worden aangenomen, daar het brandhout door meest al de leden onbelastbaar, die op de steenkolen als belastbaar beschouwd werd, en de regering zich alzoo aan eenen onnoodigen band had gelegd; wat in het bijzonder de voordragt van den te leggen accijns op den turf betreft, heeft men veel aangemerkt tegen de klassificatie van de turfsoorten. Men wenschte dezelve verduidelijkt te zien en meer overeenkomstig naar derzelver onderscheidene waarden. De accijns was bovendien te hoog en het voorwerp konde dien niet dragen.

Ten aanzien van het ontwerp van wet op het brandhout is in alle de afdeelingen in het midden gebragt, dat die belasting te schadelijk is voor den landbouw en de opbrengst niet gelijk staat met turf en kolen, welke fabrikaten en niet enkel producten van landbouw zijn. De onderscheidingen der soorten hout is zoo onbestemd, zoo veranderlijk, dat er zich in de toepassing onoverkomelijke zwarigheden zouden op doen. Zoo vele stedelijke middelen reeds aangetast wordende, achtte men het raadzaam, de accijns op het brandhout geheel alleen aan de steden te laten.

Uit de bedenkingen blijkt over 't algemeen, dat de belastingen op turf en brandhout in de afdeelingen der Tweede Kamer aan vele zwarigheden onderhevig zijn, welke eene geheele verandering van de deswege voorgedragene ontwerpen kunnen doen voorzien, zonder welke het schijnt, dat beide die accijnsen alsnog de goedkeuring der leden niet zullen verwerven.

ARNHEM, den 22sten November.

Hetgeen men ons uit Breda schreef (doch hetgeen wij zeiden bevestiging te verdienen), betrekkelijk het nemen van een Fransch schip door de onzen, schijnt ongegrond te zijn. Immers de berigten, die wij uit 's Hage ontvangen, melden ons *dat er bij het gouvernement tot nu toe niets van schijnt bekend te zijn.*

Wij vernemen, dat al de verlofgangers, zonder onderscheid, order hebben bekomen, om zich onverwijld naar hunne korpsen te begeven.

Men meldt ons uit 's Hage, dat aldaar Donderdag voormiddag een koerier uit Rusland bij het ministerie van buitenlandsche zaken is aangekomen, brenger, zoo als men meent, van *gewigtige depêches.*

Men verneemt, dat de gedeserteerde luitenant van de citadel van Antwerpen, waarvan wij in ons No. 139 van Dingsdag ll. gesproken hebben, door de Belgen gevangen wordt gehouden, daar hij door hen niet vertrouwd wordt. Gevoelige straf voor dien verrader, en tevens voor ons opmerkenswaardig, dat zelfs onze vijanden aan het mogelijke, dat een Hollandsch officier zijn land kan verraden, twijfelen.

Den 20sten was de citadel van Antwerpen nog niet gesommeerd.

— Wij vernemen, dat bij koninklijk besluit van den 21sten dezer een biddag is uitgeschreven, op den 2den December aanstaande, denzelfden dag, waarop onze geëerbiedigde Koning zich voor 19 jaren aan Oud-Nederland verbond.

UTRECHT, den 22sten November.

In een brief, geschreven aan boord van Zr. Ms. brik *de Vliegende Visch*, liggende op de buitenpost bij de Goeree, wordt onder dagteekening van den 19den dezer vermeld: « Dezen middag om 4 uren hebben wij eene zware kanonade gehoord, van ongeveer een paar honderd schoten, die niet langer dan 10 minuten duurde. Van top zagen wij een groot schip in het westen, 4 à 5 mijlen van ons in zee, op hetwelk men aan het schieten was, doch geen ander schip bij hetzelve: waarom wij gelooven, dat men op hetzelve geëxerceerd heeft.»

Mengelwerk.

Opmerking.

Sedert Junij 1814 is ons de eer niet te beurt gevallen, onze strijdkrachten met die van het kolossale *Frankrijk* te meten; toen wij, op de velden van *Waterloo* getoond hebben, dat *Nederland* nog helden bezit, wien het niet aan voorvaderlijken moed en krijgsbeleid ontbreekt; toen de in onze landsgeschiedenis zoo schitterend uitgeblonken hebbende *Viersprong* aan het hoogmoedige *Parijs* bewezen heeft, wat eene Natie vermag, met den geest van ware vaderlandsliefde bezield; toen het kleine, maar, in nood, onverschrokken Vaderland van WILLEM *den eerste*, BREDERODE, MARNIX, DE RUYTER, TROMP, DE WITT, WILLEM VAN ORANJE en zoo veel andere verdedigers onzes dierbaren erfgronds, aan het verbaasd *Europa* heeft doen zien, dat onze landaard nooit terugdeinst, als het zijnen nationalen roem, zijne onafhankelijkheid, zijne dierbaarste belangen geldt. In November 1832 schijnt ons, volgens de zamenstemming der Gallo-Anglo unie, zulk eene eer weder ten doel gesteld zijn; daar *Frankrijk* ons, door het ten uitvoer brengen van oorlogzuchtige dwangmiddelen, ter bevrediging zijner ziedende oppositie, niets minder dan eenen formeelen oorlog wil aandoen. Volgens die bewuste unie toch moeten wij, gedwee en bukkend voor het dwingend tweetal, een grondgebied afstaan, dat wij, als waarborg voor eerlijke schikkings-middelen tusschen *Nederland* en *Belgie*, tot nog toe met veelvuldige opofferingen behouden hebben. Zoo veel vordert ten minste LOUIS PHILIPPE, en, met hem, de door TALLEYRAND verleide WILLIAM van *Groot-Brittanje*. Maar het eerste schot op de Antwerpsche citadel is nog niet gevallen; de dagbladen, voor zoo veel zij ons waarheid mededeelen, zeggen ons, dat GÉRARD, voor en aleer daartoe over te gaan, nog nadere orders uit het Fransche broeinest moet afwachten, hetgeen sommigen reeds in de hoop, zoo niet in het geloof versterkt, dat er eerst nog geparlementeerd en over en weer gebesoigneerd, misschien wel geprotocolliseerd zal worden. Wat daarvan zij en hoe de ondernomen maatregelen tegen ons tot stand zullen komen, laat zich, bij gebrek aan de noodige diplomatieke inlichting, slecht vooruitzien. Zoo veel echter weten wij bij overtuiging, dat het eerste schot op de Antwerpsche citadel het uitbarsten van den twee jaren lang voorgekomen algemeenen oorlog, allerwaarschijnlijkst, ten gevolge zal kunnen hebben; want het laat zich niet vooronderstellen, dat Koning WILLEM werkeloos aanschouwer zal blijven van eenen aanval tegen een' zijner beste opperbevelhebbers, tegen duizende zijner moedigste strijders; dat *Pruissen*, als werkelijke bemiddelaar zoo stellig opgetreden, en in zamenstemming met *Weenen* en *Petersburg*, niet alleen medewerking, maar zelfs toestemming tot dwangmiddelen tegen *Nederland* geweigerd hebbende, de gevolgen niet zal trachten te voorkomen, uit het dolzinnige en niets afdoende krijgsplan van het Parijsche ministerie zoo ligt kunnende voortvloeijen.

De Fransche en Engelsche expeditie.

« *Contra nos non competit haec actio!* »

Frankrijk heeft de lijn, die hetzelve zich tot zijne politieke handelingen jegens de volken van *Europa* getrokken had, ook ten opzigte van de *Nederlanden*, overschreden. — Het sijstema van *non-interventie*, door hetzelve met zoo veel nadruk gepredikt, en als politiek aangenomen, heeft weder schipbreuk geleden. — Deszelfs legerbenden zijn *Belgie* binnengerukt, met het vijandig oogmerk jegens het gouvernement van *Oud-Nederland*, om hetzelve door wapenmagt te dwingen, en die waarborgen af te staan, die hetzelve in zijne magt heeft, om de afgevallen provincien in hare eischen te beteugelen en deszelfs goed regt te handhaven.

Engeland heeft zich te dien einde aan *Frankrijk* aangesloten, en beide rijken zullen als nu, oppermagtig, over het lot van het Oude Vaderland beslissen? — Indien zulks de Noordsche mogendheden niet verhinderen, bij welken, gelukkig, het regt der Volken nog geen ijdele klank schijnt geworden te zijn. — Die expeditie moge dan met den schoonen naam pralen om den vrede van *Europa* te bewaren, door twee in vijandige houding tegen over elkander staande magten, ieder binnen de grenzen van het territoir, hun aangewezen, terug te willen brengen; om aan ieder dezer magten het bezit van hunnen eigen grond te willen verzekeren: strijdig is deze handeling met het *regt*, dat bij iedere politieke handeling op den voorgrond dient te staan; strijdig met het aangenomen, en door alle tijden heen geëerbiedigde *oorlogsregt.*

Welk schuldeischer kan toch, regtens, gedwongen worden het contract, dat zijne schuldvordering bevestigt en verzekert, aan den schuldpligtige in handen te stellen, vóór dat deze de schuld gekweten heeft, of de schuldeischer door denzelven tot zijn genoegen is voldaan? Welk legervoogd is immer gedwongen geworden eene vesting, aan zijne zorg en verdediging toevertrouwd, aan den vijand over te geven, vóór dat de kapitulatie gesloten is, en vóór dat aan die kapitulatie, ook door den vijand, voor hetgeen te dien opzigte in dezelve moge vastgesteld zijn, executie is gegeven?

Intusschen zullen nu *Frankrijk* en *Engeland* den Koning der *Nederlanden* dwingen een punt te verlaten, dat, én uit een *politiek*, én uit een *krijgskundig* oogpunt beschouwd, van het grootste belang is in deszelfs magt te blijven; ja, dat aangeboden is aan *Belgie* te worden afgestaan, zoodra slechts de vredes-voorwaarden door beide partijen zijn

aangenomen, en de toekomstige staat van zaken door beide bevolkingen is geregeld?

Dit alles is zoo duidelijk, dat zulks geen verder betoog behoeft. Maar wat kan nu het gevolg van eene dusdanige handeling zijn? Onzes inziens, deze: dat al hetgeen door de protocollen der mogendheden is vastgesteld en bepaald, door deze wederregtelijke en vijandelijke handeling door den Koning der *Nederlanden* voor *nul* en van *geener waarde* kan worden gehouden; dat de Koning der *Nederlanden*, thans *even vrijmagtig*, deszelfs regten op de zuidelijke provincien kan doen gelden; en, indien deszelfs krijgsmagt het toelaat, nu weder geheel of gedeeltelijk dezelve mag heroveren.

Welke staat zal het b. v. nu den Koning ten kwade kunnen duiden, indien Z. M. eene krijgsmagt de Vlaanderen's het binnen rukken; en welke mogendheid van *Europa* zoude aan Z. M. deze beide provincien met regt, kunnen betwisten, indien derzelver bevolkingen hunnen ouden Souverein boven hunnen nieuwen Koning verkozen? Terwijl, uit een politiek oogpunt beschouwd, deze provincien niet alleen eene aanwinst voor *Oud-Nederland* zouden zijn, maar ook de kwestie van de *Schelde* daardoor ten voordeele van *Oud-Nederland* beslist. — Die rivier toch doorloopt *Vlaanderen*, en besproeit slechts *Antwerpen*.

Dit, en meer gevallen (schoon Neerland's Koning zich waarschijnlijk alleen bij de verdediging van het oude grondgebied en zijn goed regt zal bepalen,) kunnen nu het resultaat van Frankrijk's en Engeland's onregtvaardige aanranding worden: terwijl die mogendheden dus zelve verwoesten, hetgeen zij met de conferentie, gedurende twee jaren, hebben opgebouwd.

Wij zullen niet spreken van het gevolg, dat deze expeditie ten opzigte van eene, anders bloeijende koopstad, hebben kan: — Wij zullen hier niet aanmerken, dat, als *Antwerpen* een puinhoop geworden en opgeofferd is, het doel van die expeditie geheel en al is gemist; — want, in plaats van de Belgen in hunne zoogenaamde regten te herstellen, is hunne voorname handelplaats vernield, — de koophandel van daar gevlugt, die, al wordt dan *Antwerpen* ook herbouwd, zich zoo gemakkelijk niet weder daar zetelt, van waar zij eens verdreven is; in het belang derhalve van Frankrijk's en Engeland's bondgenoot is de expeditie even onstaatkundig, als tegen *Oud-Nederland* onregtvaardig.

Maar, wij eindigen dit geschrift hiermede. Indien deze expeditie een schijn van regtvaardigheid en goede trouw had kunnen aannemen, dan moesten *Frankrijk* en *Engeland* dezelve niet tegen *Oud-Nederland*, maar tegen *Belgie* hebben gerigt. *Belgie* toch heeft alle schikkingen voortdurend van de hand blijven wijzen, en nimmer getoond in eenige schikking met *Oud-Nederland* te willen treden. Dit heeft *Belgie*, een pas gevormd koningrijk, naauwelijks door Europa's staten en mogendheden erkend, tegen *Oud-Nederland* gedaan; tegen *Oud-Nederland*, dat zich sedert eeuwen in de rij van Europa's staten en mogendheden met roem gehandhaafd heeft, en door handelsbelangen en familie-verbindtenissen aan Europa's staten en vorstenhuizen is verbonden.

Indien dan de mogendheden het noodzakelijk geoordeeld hebben, om de Belgiesch-Nederlandsche kwestie, bij de onschikkelijkheid der partijen, door middelen van dwang te eindigen, dan hadden zij dezelven tegen *Belgie*, en zulks al voor een jaar, na de roemrijke overwinning van Augustus, moeten uitvaardigen. Toen was *Belgie* door *Oud-Nederland* (zonder tusschenkomst) overwonnen! Wij mogen dus met *regt* die expeditie toeroepen: *contra nos non competit haec actio!*

Franeker, 1832. N.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.